

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(trečioji kolegija)

2005 m. balandžio 14 d.

Sujungtose bylose C-128/03 ir C-129/03 (d 1 Consiglio di Stato prašymo priimti prejudicinį sprendimą): *AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) prieš Autorità per l'energia elettrica e per il gas ir kt.* ⁽¹⁾

(Elektros energijos vidaus rinka — Prisijungimo prie nacionalinės elektros energijos paskirstymo sistemos ir naudojimosi ja mokesčio padidinimas — Valstybės pagalba — Direktyva 96/92 — Teisė naudotis sistema — Nediskriminacijos principas)

(2005/C 132/09)

(Proceso kalba: italų)

Sujungtose bylose C-128/03 ir C-129/03 dėl Consiglio di Stato (Italija) 2003 m. sausio 14 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. kovo 24 d., pagal EB sutarties 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje *AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) prieš Autorità per l'energia elettrica e per il gas ir kt.*, dalyvaujant kitai proceso šaliai ENEL Produzione SpA, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija), kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Borg Barthet, S. von Bahr (pranešėjas), J. Malenovský ir U. Löhms; generalinė advokatė C. Stix-Hackl, sekretorė vyriausioji administratorė L. Hewlett, 2005 m. balandžio 14 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:

1. Pagrindinėje byloje nagrinėjama priemonė, kuri tik įmonėms gaminančioms ir tiekiančioms elektros energiją, gaunamą iš hidro ir geoterminių jėgainių, laikinai padidina prisijungimo prie nacionalinės elektros energijos perdavimo sistemos ir naudojimosi ja mokesį, siekiant kompensuoti jų pereinamuoju laikotarpiu liberalizavus elektros energijos rinką įgyvendinant Direktyvą 96/92 dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, gaunamą naudą, yra įmonių diferencijavimas mokėjimų srityje, kurį lemia nagrinjamų mokėjimų sistemos prigimtis ir struktūra. Todėl ši diferenciacija nėra valstybės pagalba EB sutarties 87 straipsnio prasme.

Tačiau pagalba negali būti nagrinėjama neatsižvelgiant į jos finansavimo būdą. Jeigu pagrindinėje byloje nurodytoje situacijoje egzistuoja privalomos paskirties ryšys tarp prisijungimo prie nacionalinės elektros energijos perdavimo sistemos ir naudojimosi ja mokesčio padidinimo ir nacionalinės pagalbos sistemos, t. y. jei padidinimo pajamomis yra privalomai finansuojama ši pagalba, tai šis padidinimas yra sudėtinė šios sistemos dalis ir turi būti nagrinėjamas kartu su ja.

2. Valstybė narė, priimdama pagrindinėje byloje nagrinjamą laikiną priemonę, kuri padidina prisijungimo prie nacionalinės elektros

energijos perdavimo sistemos ir naudojimosi ja mokesį tik tam tikroms įmonėms gaminančioms ir tiekiančioms elektros energiją, siekiant kompensuoti jų gaunamą naudą pereinamuoju laikotarpiu dėl pasikeitusio teisinio konteksto po elektros energijos rinkos liberalizavimo įgyvendinant Direktyvą 96/92, nepažeidžia šioje direktyvoje įtvirtintų nediskriminacinių prisijungimo prie nacionalinės elektros energijos sistemos taisyklių.

⁽¹⁾ OL C 146, 2003 6 21.

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(didžioji kolegija)

2005 m. balandžio 12 d.

Byloje C-145/03 (d 1 Juzgado de lo Social Nr. 20 de Madrid prašymo priimti prejudicinį sprendimą): *Annette Keller ipėdiniai prieš Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) ir kt.* ⁽¹⁾

(Socialinė apsauga — Reglamento Nr. 1408/71 3 ir 22 straipsniai — Reglamento Nr. 574/72 22 straipsnis — Hospitalizavimas kitoje valstybėje narėje nei kompetentinga valstybė narė — Gydytojų būklės kritinės būklės atveju — Apdrausitojo asmens pervežimas į trečiosios šalies gydytojų įstaiga — E 111 formos ir E 112 formos turinys)

(2005/C 132/10)

(Proceso kalba: ispanų)

Byloje C-145/03 dėl Juzgado de lo Social Nr. 20 de Madrid (Ispanija) 2001 m. lapkričio 6 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. kovo 31 d., pagal EB sutarties 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje *Annette Keller ipėdiniai prieš Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), buvęs Instituto Nacional de la Salud (Insalud), Teisingumo Teismas (didžioji kolegija), kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (pranešėjas) ir A. Borg Barthet, teisėjai N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis ir M. Ilešič; generalinis advokatas L. A. Geelhoed, sekretorius: sekretoriaus pavaduotojas H. von Holstein, 2005 m. balandžio 12 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:*

1) 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims, savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, 22 straipsnio 1 dalies a punkto i papunkčio ir c punkto i papunkčio bei 1972 m. kovo 21 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 574/72, nustatančio Reglamento Nr. 1408/71 įgyvendinimo tvarką, 22 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatos, pakeistoje ir atnaujintoje 1983 m. birželio 2 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2001/83 redakcijoje, turi būti aiškinamos taip, kad kompetentinga įstaiga, kuri išduodama E 111 arba E 112 formos pažymą, sutinka, kad jos socialiniu draudimu apdraustas asmuo gautų gydymo paslaugas kitoje valstybėje narėje, privalo pripažinti buvimo vietos valstybės narės įstaigų gydytojų šios pažymos galiojimo metu nustatytą diagnozę dėl gydymo būtinybės kritinės būklės atveju, bei minėtų gydytojų sprendimą, priimtą tuo pačiu laikotarpiu, atsižvelgiant į nustatytą diagnozę ir to meto medicinos mokslo žinias, pervežti suinteresuotąjį asmenį į kitoje valstybėje, įskaitant trečiąją valstybę, esančią ligoninę. Tačiau esant tokiai situacijai pagal Reglamento Nr. 1408/71 22 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį ir c punkto i papunktį apdrausto asmens teisės į išmokų natūrą suteikimui kompetentingos įstaigos sąskaita taikoma sąlyga, kad pagal buvimo vietos valstybės narės įstaigos taikomus teisės aktus ši įstaiga teiktų joje apdraustam asmeniui jo sveikatos būklę atitinkančias išmokas natūra.

Tokiomis aplinkybėmis kompetentinga įstaiga neturi teisės reikalauti, kad suinteresuotas asmuo sugrįžtų į kompetentingą valstybę narę medicininei apžiūrai nei apžiūrėti šio asmens buvimo vietos valstybėje narėje, nei nustatyti reikalavimo, kad nurodyta diagnozė ir sprendimai būtų teikiami jai patvirtinti.

2) Tuo atveju, kai buvimo vietos valstybės narės įstaigos gydytojai kritinės būklės atveju bei atsižvelgę į to meto medicinos mokslo žinias pasirinko apdraustąjį asmenį pervežti į trečiojoje šalyje esančią ligoninę, Reglamento Nr. 1408/71 22 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktį ir c punkto i papunktį reikia aiškinti taip, kad pastarojoje šalyje patirtas gydymo išlaidas padengtų buvimo vietos valstybės narės įstaiga pagal jos taikomus teisės aktus tokiais pačiais sąlygomis, kuriomis naudojasi socialiniu draudimu apdraustieji asmenys, kuriems šie aktai yra taikomi. Dėl kompetentingos valstybės narės teisės aktuose numatyto gydymo darytina išvada, kad kompetentinga įstaiga vėliau padengia suteiktų paslaugų išlaidas, kompensuodama jas buvimo vietos valstybės narės įstaigai pagal Reglamento Nr. 1408/71 36 straipsnio sąlygas.

Tuo atveju, kai trečiosios valstybėje narės įstaigos gydymo išlaidos nebuvo atlygintos buvimo vietos valstybės narės įstaigos, bet nustatyta, jog atitinkamas asmuo turėjo teisę į tokių išlaidų atlyginimą, ir kad šis gydymas yra numatytas kompetentingos valstybės narės teisės aktuose, šias išlaidas kompetentinga įstaiga privalo tiesiogiai kompensuoti šiam asmeniui arba tokią teisę turintiems asmenims, užtikrinama tokį pat išlaidų padengimą,

kaip ir tas, kurį gautų toks asmuo, jeigu būtų taikomos Reglamento Nr. 1408/71 22 straipsnio 1 dalies nuostatos.

(¹) OL C 146, 2003 6 21.

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(antroji kolegija)

2005 m. balandžio 14 d.

Byloje C-157/03 Europos Bendrijų Komisija prieš Ispanijos Karalystę (¹)

(Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas — Direktyvos 68/360/EEB, 73/148/EEB, 90/365/EEB ir 64/221/EEB — Teisė apsigyventi — Leidimas gyventi — Bendrijos piliečio šeimos narys, kuris yra trečiosios šalies pilietis — Leidimo gyventi išdavimo terminas)

(2005/C 132/11)

(Proceso kalba: ispanų)

Byloje C-157/03 Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama C. O'Reilly ir L. Escobar Guerrero, prieš Ispanijos Karalystę, atstovaujama N. Díaz Abad, dėl 2003 m. balandžio 7 d. pagal EB sutarties 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo, Teisingumo Teismas (antroji kolegija), kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans ir teisėjai C. Gulmann, J. Makarczyk (pranešėjas), P. Kūris ir J. Klučka; generalinė advokatė C. Stix-Hackl, sekretorius R. Grass, 2005 m. balandžio 14 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:

1) — Neteisingai perkeldama į vidaus teisės sistemą 1968 m. spalio 15 d. Tarybos direktyvą 68/360/EEB dėl valstybių narių darbuotojų bei jų šeimų judėjimo ir teisės apsigyventi Bendrijoje apribojimų panaikinimo, 1973 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyvą 73/148/EEB dėl valstybių narių piliečių judėjimo ir gyvenimo Bendrijoje apribojimų, susijusių su įsisteigimu ir paslaugų teikimu, panaikinimo ir 1990 m. birželio 28 d. Tarybos direktyvą 90/365/EEB dėl pagal darbo sutartį ir savarankiškai dirbančių asmenų, kurie nutraukė savo profesinę veiklą, teisės apsigyventi, t. y. nustatydamas trečiųjų šalių piliečiams, kurie yra Bendrijos piliečių, pasinaudojusių savo teise laisvai judėti, šeimos narių, pareigą gauti buvimo šalyje vizą, reikalingą leidimo gyventi išdavimui, ir